

Arrest

nr. 137 619 van 29 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Guinees staatsburger van Peulse afkomst. U bent op 5 juni 1991 geboren in het dorp Djagissa (Dalaba). Toen u een kind was, bent u met uw ouders en uw zus naar de hoofdstad Conakry verhuisd, waar u in de gemeente Dixinn woonde. U bent in 2011 getrouwd met F. B. S.. Samen hebben jullie één dochter.

Op 27 augustus 2012 nam u deel aan een manifestatie in Conakry. Samen met verschillende arrestanten werd u bij de brug van Madina gearresteerd. U werd onmiddellijk naar de gevangenis 'Sûreté' overgebracht. Eén van de gendarmen die u arresteerden, herkende u. Hij zou u de week ervoor hebben gezien bij één van de voetbaltornooien die u organiseerde voor UFDG (Union des Forces

Démocratiques de Guinée). Na deze voetbaltornooien werd er over het politieke programma van UFDG gesproken en de geplande manifestaties werden aangekondigd. De gendarme die u herkende zei dat de overheid naar u op zoek was omwille van uw politieke activiteiten. U werd geslagen bij uw arrestatie. Op 11 februari 2013 bent u uit de gevangenis ontsnapt. Uw schoonbroer F. had immers een bewaker kunnen omkopen om u vrij te laten. Diezelfde dag bracht F. u naar een huis in de wijk Nongo (gemeente Ratoma, Conakry). Daar verbleef u tot 13 februari 2013. Die dag bent u met het vliegtuig van Conakry naar België gereisd. U kwam aan op 14 februari 2013. Op 15 februari 2013 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw eerste asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een brief van de Belgische federatie van UFDG aan uw advocate, gedateerd 24 oktober 2013, en een lidkaart van de Benelux federatie van UFDG op uw naam, zonder afgiftedatum.

Op 2 december 2013 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen betreffende uw sympathie voor of lidmaatschap van UFDG, noch aan de door u geschetste vervolgingsfeiten. Deze beoordeling en beslissing werd op 25 februari 2014 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 1 december 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart dat uw politieke problemen in Guinee nog steeds actueel zijn en legt ter ondersteuning hiervan een attest van UFDG dd. 17/10/2014 neer. U verklaart dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn. U legt ook uw originele identiteitskaart neer. Verder verklaart u dat uw vrouw en dochter vanuit het dorp opnieuw naar Conakry verhuisden omdat uw vrouw niet wil dat uw dochter besneden wordt. U haalt eveneens een vrees aan ingevolge de ebola epidemie in Guinee, en legt hierover een brief neer van uw advocaat. U legt verder ook een brief van uw leerkracht en een enveloppe neer.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de Guineese autoriteiten en de ebola epidemie.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zowel uw verklaringen betreffende uw profiel als de door u aangehaalde problemen ongeloofwaardig waren. Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd. U diende tegen deze beslissing geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvragen en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw tweede en huidige asielaanvraag zijn er geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet voorhanden.

Wat betreft uw politieke problemen in Guinee beperkt u zich louter tot het verklaren dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn. Dat u in het kader van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd, verandert niets aan deze eerdere beoordeling.

Het attest van de UFDG dd. 17/10/2014 kan hier evenmin iets aan veranderen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (SRB Guinee L'authentification des documents d'état civit et judiciaires) blijkt dat in Guinee zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Guineese 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Zowel authentieke documenten waarvan de inhoud niet correct is gezien ze via corruptie werden verkregen, als vervalste documenten circuleren in groten getalen in het land. Dit neemt dermate grote proporties aan dat sommige bronnen melden dat meer dan 90% van de documenten in meer of mindere mate vervalst is. Men is het erover eens dat elke document gekocht kan worden in Guinee. Daarom moeten dergelijke documenten met de nodige voorzichtigheid worden behandeld en steeds gepaard gaan met geloofwaardige, spontane en coherente verklaringen, hetgeen bij u geenszins het geval is. Bovendien heeft het attest, dat meer dan anderhalf jaar na uw vertrek uit het land werd afgeleverd, een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gezien uw eerder vage en ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw sympathie voor of lidmaatschap van UFDG, kan aan

dit document geenszins voldoende bewijswaarde worden toegekend om de eerdere conclusies en beoordelingen om te buigen.

Wat betreft uw verklaringen als zouden uw vrouw en dochter van het dorp opnieuw naar de stad verhuisd zijn omdat uw vrouw niet wilde dat het meisje besneden zou worden, kan worden gesteld dat u hieraan geen enkele concrete vrees in uwen hoofde koppelt. Over de eventuele vrees in hoofde van uw vrouw en dochter kan het CGVS geen uitspraak doen, gezien zij zich niet buiten hun land van herkomst bevinden.

In het kader van uw asielaanvraag vermeldt u dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Wet van 15 december 1980, wegens een hoog risico op besmetting met het ebolavirus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder dat de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika in vraag wordt gesteld, is de vrees om te worden besmet met het ebolavirus die u aanhaalt, vreemd aan de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel motief van het Verdrag in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuigingen, godsdienst of behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien bewijst u ook niet dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 loopt. De commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij meent dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

U moet dus bewijzen dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect toe te schrijven zijn aan de vervolgingsfactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de Wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsfactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid en in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan die persoon, wat u in dit geval niet aantoont.

Ten subsidiaire titel, het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, kan in concreto, wat u betreft, geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deze epidemie aantonen. Dit risico blijkt, wat u betreft, op dit ogenblik louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgeving humanitaire situaties heeft uitgesloten van het toepassingsgebied van de internationale bescherming. Bovendien heeft de commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM die worden behandeld door artikel 48/4 maar is niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie zonder verband met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie die in uw land heerst bepaalt artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die bij het administratieve dossier werd gevoegd (COI Focus "Guinee: veiligheidssituatie", oktober 2013 + addendum, juli 2014), blijkt dat de huidige situatie in Guinee niet kan worden beschouwd als een situatie van "willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict". Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 niet kan worden toegepast voor Guinee.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De overige documenten die u neerlegt kunnen hier niets aan veranderen. Uw identiteitskaart vormt louter ondersteuning voor uw identiteit, hetgeen hier niet meteen in twijfel wordt getrokken. De brief van Veerle Cramers van het Centrum voor Basiseducatie stelt dat u een goede leerling bent, maar duidt op geen enkel moment op een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in uwen hoofde.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggelid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10, 11, 14 en 191 van de Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM, de artikelen 47 en 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 23 en 39 van de richtlijn 2005/85/EG, artikel 2, sub e) en van richtlijn 2011/95/EU en het artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) alsook schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en principes van machtsoverschrijding, van de materiële motiveringsplicht alsook de schending van het verbod op refoulement en artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker zijn vrees voor het ebolavirus in geval van een terugkeer naar Guinée. Verwijzend naar en citerend uit een aantal rapporten geeft verzoeker een uitvoerige uiteenzetting over de verspreiding van dit virus in Guinée, Sierra Leone en Liberia. Verzoeker vervolgt dat een terugkeer naar één van deze landen hem zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM omdat hij een groot risico zal lopen om besmet te raken met dit virus. Verzoeker besluit dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming. Verzoeker meent ook dat er een discriminatie bestaat bij mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben tussen de groep die 'iemand' vreest en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie. Er bestaat bijgevolg een lacune in het Belgisch recht voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie. Verzoeker meent ten slotte dat de discriminatie

tussen personen die vervolgd worden door een staat/persoon en degenen die bedreigd worden door een dodelijke en ernstige epidemie niet gerechtvaardigd is op objectieve en redelijke wijze.

Verzoeker herhaalt ten slotte dat hij zich als vader verzet tegen de besnijdenis van zijn kind terwijl in de Peulse samenleving de besnijdenis quasi automatisch wordt toegepast.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

2.4. Uit de stukken van het administratief dossier en de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen blijkt dat verzoeker in het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt in de motieven die hij aanhaalde in zijn eerste asielaanvraag en als nieuw element aanhaalt dat er ebola is in Guinée. De bestreden beslissing vat dienaangaande verzoekers nieuwe elementen als volgt samen: *“Op 1 december 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaart dat uw politieke problemen in Guinee nog steeds actueel zijn en legt ter ondersteuning hiervan een attest van UFDG dd. 17/10/2014 neer. U verklaart dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn. U legt ook uw originele identiteitskaart neer. Verder verklaart u dat uw vrouw en dochter vanuit het dorp opnieuw naar Conakry verhuisden omdat uw vrouw niet wil dat uw dochter besneden wordt. U haalt eveneens een vrees aan ingevolge de ebola epidemie in Guinee, en legt hierover een brief neer van uw advocaat. U legt verder ook een brief van uw leerkracht en een enveloppe neer.*

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u de Guineese autoriteiten en de ebola epidemie.”

2.5. Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgewezen bij beslissing van 29 november 2013. Deze beslissing werd vervolgens bevestigd door de Raad op 25 februari 2014 bij arrest nr. 119 444. Met betrekking tot verzoekers verklaringen over zijn politieke problemen en het attest dat hij neerlegde om aan te tonen dat deze problemen nog steeds actueel zijn stelde de bestreden beslissing het volgende: *“Wat betreft uw politieke problemen in Guinee beperkt u zich louter tot het verklaren dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat de autoriteiten nog steeds naar u op zoek zijn. Dat u in het kader van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond kan worden beschouwd, verandert niets aan deze eerdere beoordeling.*

Het attest van de UFDG dd. 17/10/2014 kan hier evenmin iets aan veranderen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (SRB Guinee L'authentification des documents d'état civit et judiciaires) blijkt dat in Guinee zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Guineese 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Zowel authentieke documenten waarvan de inhoud niet correct is gezien ze via corruptie werden verkregen, als vervalste documenten circuleren in groten getalen in het land. Dit neemt dermate grote proporties aan dat sommige bronnen melden dat meer dan 90% van de documenten in meer of mindere mate vervalst is. Men is het erover eens dat elke document gekocht kan worden in Guinee. Daarom moeten dergelijke documenten met de nodige voorzichtigheid worden behandeld en steeds gepaard gaan met geloofwaardige, spontane en coherente verklaringen, hetgeen bij u geenszins het geval is. Bovendien heeft het attest, dat meer dan anderhalf jaar na uw vertrek uit het land werd afgeleverd, een duidelijk gesolliciteerd karakter. Gezien uw eerder vage en ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw sympathie voor of lidmaatschap van UFDG, kan aan

dit document geenszins voldoende bewijswaarde worden toegekend om de eerdere conclusies en beoordelingen om te buigen."

In zijn verzoekschrift onderneemt verzoeker zelfs geen poging om dit motief te weerleggen zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt overgenomen.

Voor wat betreft de vrees voor besnijdenis stelde de bestreden beslissing terecht: *"Wat betreft uw verklaringen als zouden uw vrouw en dochter van het dorp opnieuw naar de stad verhuisd zijn omdat uw vrouw niet wilde dat het meisje besneden zou worden, kan worden gesteld dat u hieraan geen enkele concrete vrees in uw hoofd koppelt. Over de eventuele vrees in hoofd van uw vrouw en dochter kan het CGVS geen uitspraak doen, gezien zij zich niet buiten hun land van herkomst bevinden."* Ook dit motief wordt door verzoeker in het geheel niet weerlegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot het gegeven van de ebola-epidemie in Guinée en hij van mening is dat hij alleen al om deze reden in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Voor wat betreft een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging stelde de bestreden beslissing vooreerst terecht vast dat het risico op besmetting met het ebolavirus geen enkel verband houdt met één van de vijf criteria opgesomd in artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag. Dit motief, evenmin betwist door verzoeker, wordt eveneens door de Raad overgenomen.

Met betrekking tot op het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet stelde de bestreden beslissing vast dat: *"In het kader van uw asielaanvraag vermeldt u dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Wet van 15 december 1980, wegens een hoog risico op besmetting met het ebolavirus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.*

Zonder dat de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika in vraag wordt gesteld, is de vrees om te worden besmet met het ebolavirus die u aanhaalt, vreemd aan de criteria bedoeld in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel motief van het Verdrag in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuigingen, godsdienst of behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien bewijst u ook niet dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 loopt. De commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij meent dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

U moet dus bewijzen dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect toe te schrijven zijn aan de vervolgingsfactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de Wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsfactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid en in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan die persoon, wat u in dit geval niet aantoot.

Ten subsidiaire titel, het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, kan in concreto, wat u betreft, geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling wegens deze epidemie aantonen. Dit risico blijkt, wat u betreft, op dit ogenblik louter hypothetisch te zijn. (...)"

2.6. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door :

- a) de Staat, of
- b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.

(...).”

Uit een samenlezing van voormelde artikelen blijkt dat om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus de betrokkene enerzijds moet kunnen aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt en anderzijds dat dit risico uitgaat van (i) de autoriteiten van zijn land van herkomst of van (ii) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of van (iii) niet-overheidsactoren waartegen de twee eerste genoemde actoren geen bescherming kunnen of willen bieden. Het reëel risico op ernstige schade moet met andere woorden veroorzaakt worden door een opzettelijk handelen of een in gebreke blijven van de overheden van een land of van een (internationale) organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst.

Het volstaat bijgevolg niet dat de aanvrager van subsidiaire bescherming aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, hij moet eveneens bewijzen dat de overheden van zijn land hiervoor direct (omdat ze dit risico zelf veroorzaken of dulden) of indirect (omdat ze tegen dit risico niet de nodige bescherming kunnen bieden) verantwoordelijk zijn.

Nog daargelaten dat het risico op besmetting van het ebolavirus in deze zuiver hypothetisch is kan worden vastgesteld dat het mogelijke risico op onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hier niet kan worden toegeschreven aan het opzettelijk handelen van de autoriteiten of niet-overheidsactoren of het nalaten van de overheden hiertegen de vereiste bescherming te bieden.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op punt 35 van de considerans van richtlijn 2011/95 dat preciseerd als volgt: “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Waar verzoeker ten slotte nog vaststelt dat er een lacune in het Belgisch recht bestaat voor mensen die vrees voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon maar zoals *in casu* door een ernstige en levensbedreigende epidemie kan worden vastgesteld dat dit wetskritiek betreft waarvoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is.

In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER